

Stratení

Od autorky bestsellera
Zostaň so mnou

GAYLE FORMANOVÁ

YOLi

Strateni

GAYLE FORMANOVÁ

Stratení

Preložil Andrea Vargovčíková

YOLi

Gayle Forman
I HAVE LOST MY WAY

Copyright © 2018 by Gayle Forman, Inc.
Translation © 2019 by Andrea Vargovčíková
Photographs by © Rawpixel for Shutterstock
Slovak edition © 2019 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-551-6536-3

*Venujem Kenovi Wrightovi,
Anne Jarzabovej
a Michaelovi Bourretovi*

*Pod', len pod', nech si ktokoľvek. Tulák, veriaci, ten,
čo rád odchádza. Naozaj na tom nezáleží.
Toto nie je karavána zúfalstva. Pod', i keď si tisíc ráz
porušil svoje prísahy. Pod', len pod'.*

Džalál ad-Dín Rúmí

Nie všetci, ktorí sa túlajú, sú stratení.

J. R. R. Tolkien

STRATILA SOM SA

Stratila som sa.

Freya dookola číta vetu, ktorú práve naťukala do telefónu.

Stratila som sa. Odkiaľ to vzala?

„Prepáčte, slečna,“ zopakuje vodič prenajatého auta. „Asi som sa stratil.“ Freya sa vráti do reality. Sedí na zadnom sedadle auta a už po siedmy – alebo ôsmy? – raz za posledné dva týždne mieri k lekárovi. Vodič práve prešiel okolo tunela.

Pozrie sa do kalendára. „Okolo Central Parku a na Sedemnástu,“ povie vodičovi. „Zabočte doprava na Treťu, potom doľava na Sedemdesiatu prvú.“

Znova sa sústreďí na displej. *Stratila som sa.* Trinásť písmen. Tri slová obsahujúce neodškriepiteľnú pravdu, tak ako tón cé. Tak ako niektoré dnešné príspevky na sociálnych sieťach.

Ráno ju ktosi z Haydenovej kancelárie odfotil s mikrofónom v ruke a s úsmevom na tvári. Hashtag znel *#ZrodenáPreSpev #VďačnáZaŠtvrtok*. Malo by to byť

skôr #TBT, lebo fotka nielenže vznikla asi pred týždňom, ale je na nej človek, ktorý už neexistuje.

Stratila som sa.

Čo by sa stalo, keby to zverejnila? Čo by ľudia povedali, keby to vedeli?

Až keď jej zavibruje telefón, uvedomí si, že to naozaj urobila. A už sa aj množia odpovede. Nestihne si ich však prečítať, lebo zapípa esemeska od mamy: 720 Park Ave so špendlíkom zapichnutým v mape. Samozrejme, mama sleduje siete rovnako ostražito ako Freya. A, samozrejme, mama jej príspevok nepochopila. V každom prípade, Freya sa nestratila. Stratila hlas.

Vymazala príspevok, azda dostatočne rýchlo na to, aby ho nik nestihol odfoťiť ani poslať ďalej, na druhej strane, z internetu už nič nezmizne. Na rozdiel od reálneho života.

Mama ju čaká s výsledkami testov od posledného lekára, ktoré musela rýchlo zanieŕ do mesta. „Dobre, že už si tu,“ povie, otvorí dvere, hoci vodič ešte nezastavil, a vytiahne Freyu na chodník skôr, ako mu podala pripravenú desaťdolárovku. „Tlačivá som vyplnila,“ vyhlási, akoby tým ušetrila čas, vyplňala ich však na všetkých Freyiniých návštevách lekárov.

Zavedú ich priamo do vyšetrovne. Konzultácia pre samoplatcu stojí tisícpäťsto dolárov (vďaka, Hayden).

„Aký máš problém?“ opýta sa lekár popri umývaní rúk. Na Freyu sa ani nepozrie. Pravdepodobne vôbec netuší, kto je. Pôsobí staro, ako deduško, hoci jeho ambulanciou vraj prešli aj také hviezdy, akou sa mala stať i Freya.

Kiežby si prečítala odpovede na svoj tweet predtým, než ho vymazala. Možno by jej niekto poradil, čo má robiť. Možno by ju niekto utešil, že nezáleží na tom, či vie spievať, stále ju budú zbožňovať.

Vie však, že je to hlúposť. Láska je podmienená. Tak ako všetko.

„Stratila hlas,“ informuje ho mama. „Dočasne.“ Opisuje notoricky známu chronológiu – „tretí týždeň v štúdiu“ a „všetko šlo bezchybne“ a bla, bla, bla, bla –, zatiaľ čo Freyi sa v hlave ozýva jediná veta *Stratila som sa*. Opakuje sa ako pieseň, ktorú si so Sabrinou donekonečna púšťali, až kým ju nerozpítvali na kúsky, neodhaliť všetky jej tajomstvá a neprivlastnili si ju. Mamu to privádzalo do šialenstva, potom však objavila užitočnejšiu stránku.

Lekár jej prehmatá krk, nazrie jej do hrdla i do nosa. Freya uvažuje, ako by zareagoval, keby vykašľala hlien. Či by ju stále považoval za človeka, nie za stroj, ktorého časť odmieta poslúchať. Či by ju *počul*, či už spieva, alebo nie.

„Zaspievaj vysoké cé,“ nabáda ju lekár.

Freya zaspieva vysoké cé.

„Jednotlivé tóny zaspieva,“ ozve sa mama. „Výšky má dokonalé. Hayden vraj také ešte nepočul.“

„Naozaj?“ opýta sa lekár a prehmatáva Freyi žily na krku. „A teraz pieseň. Zaspievaj mi niečo jednoduché, povedzme *Veľa šťastia, zdravia*.“

Veľa šťastia, zdravia. Kto to nevie zaspievať? Ved' to zvládne aj dieťa. Aj ten, čo vôbec nevie spievať. Aby vyjadrila, čo si o tom myslí, zvolí výrazný francúzsky prízvuk.

„*Veeľa šťastia, zdravia...*“ zatrillkuje. Mama sa zamračí a Freya ešte zdôrazní prízvuk: „*Veeľa šťastia, zdravia...*“

Tóny z nej plynú hladšie, než si myslela. Nezabrání tomu ani falošný prízvuk. Len čo má však spievať o oktávu vyššie, urobí chybu.

Spanikári. Ťažko sa jej dýcha.

„*Veľa šťastia, milý...*“ Pri slove *milý* sa to stane. Prívod vzduchu sa uzavrie. Tóny sa uprostred nádychu stlmia. Zaznie nevydarená melódia.

„*Veľa šťastia mne,*“ dokončí sarkasticky s kamennou tvárou a rukou si prejde po hrdle, keby to náhodou nebolo dostatočne jasné.

„Je to paralýza? Vraj sa to niekomu už stalo...“ mamin hlas poklesne, „... tuším *Adele*?“

Nádej v jej hlase sa nedá prehliadnuť. Niežeby ju paralýza hlasoviek potešila, no chce Freyu prirovnať k Adele. Pred pár rokmi narazila na knihu *Cesta* a súhlasila s ňou na dvesto percent. *Snívaj o tom, staň sa tým*, to je jej motto.

„Urobíme pár testov,“ ozve sa lekár a vráti sa k známemu žargónu. „Cétečko, biopsiu, elektromyografiu hlasoviek, možno röntgen.“ Vytiahne kartu, preletí ju a prebodne Freyu pohľadom, ktorý má pramálo spoločné s Hippokratovou prísahou. „A možno by si sa mala s niekým porozprávať.“

„To som už urobila, ibaže lobotómia nezabrala.“

„Freya!“ zahriakne ju mama. A lekárovi povie: „K terapeutovi už chodíme.“

My. Akoby k nemu chodili spolu. Akoby obe užívali

drobné tabletky na zmiernenie úzkosti, ktorá zrejme potláča Freyin hlas.

„Toto sa *jednoducho* prihodilo. Doslova za noc. Keby to malo...“ mama prejde do šepotu, „... *psychologickú* príčinu, nestalo by sa to len tak, žmurknutím oka, nie?“

Lekár čosi zamrmle. „Na ďalšie vyšetrenie vás objednáme o dva týždne.“

Dva týždne, to je prineskoro. Hayden to dal jasne najavo. Využil svoje známosti a dohodol jej termín u slávneho lekára, ktorý sa stará aj o také zázraky ako Adele, Lorde a Beyoncé. Hayden zaplatil za konzultáciu tisícpäťsto dolárov, lebo tento chlapík má vraj zázračné ruky – tým zároveň naznačil, že Freya nepotrebuje ani tak predraženú medicínsku starostlivosť, ako skutočný zázrak.

Vonku čaká vodič v Haydenovom aute. Otvorí jej dvere a mierne sa ukloní. „Pán Booth trval na tom, aby som vás dopravil až do kancelárie.“

Posledné dva roky sa Freya pohybovala v jeho kancelárii takmer nepretržite, táto požiadavka ju však aj tak znepokojí. Mama, ktorá má Haydena priam za cisára a seba za jeho poddanú, sa vydesí. Horúčkovo prechádza esemesky. „Pravdepodobne ho iba zaujíma, ako to prebiehalo.“

Hayden Booth nikoho nevolá bezdôvodne a rozhodne nezbiera informácie. Freya je presvedčená, že lekár mu zavolať, len čo sa za nimi zavreli dvere. Alebo ktovie, možno mal tajnú kameru, ktorá zaznamenávala celé vyšetrenie.

Ak v lese spadne strom a nikto to nepočuje, narobí hluk? Ak Freya nepôjde za Haydenom, nemôže ju vy-

hodiť. A ak ju nevyhodí, jej kariéra sa ešte neskončila. A ak sa jej kariéra ešte neskončila, ľudia ju budú stále zbožňovať.

Naozaj?

„Som unavená,“ povie mama a vysilene kývne. „Chod' tam ty.“

„Máme prísť obe.“ Pozrie sa na vodiča. „Však?“

To šofér netuší. Prečo by aj mal?

„Tie hlúpe lekárske prehliadky ma vyšťavujú,“ pošťavuje sa Freya tónom divy, ako to nazýva mama. Taký tón ju mátie a napriek heslu *Snívaj o tom, staň sa tým* aj dosť rozčuľuje.

Keď sa mama rozruší, zošpúli pery presne ako Sabrina, alebo Sabrina vyzerá ako mama. „Vaše gény si tuším vybrali strany,“ vtipkovala ich opatrovateľka kedysi. Freya sa podala na otca – zdedila po ňom červenkastú pokožku, vysoké čelo a výrazné oči Etiópčana –, zatiaľ čo Sabrina sa podala na mamu, má zvlnené vlasy a svetlejšiu portorikánsku pleť.

Mama si to rozmyslí a zovretie jej pier povolí. „Vieš čo? Možno to tak bude lepšie. Porozprávam sa s ním. Pripomeniem mu, že máš len devätnásť rokov. Prešla si dosť dlhú cestu, ktorá naberá na obrátkach. Fanúšikovia budú čakať, vďaka tomu budú ešte dychtivejší. Potrebujeme iba trochu viac času.“ A už chytá mobil. „Objednám ti Uber.“

„Mami, domov trafím aj sama.“

Mama však ďalej ťuká do mobilu. Freya nepôjde sama metrom. Mama jej nainštalovala do mobilu aplikáciu na sledovanie. Je opatrná, hoci, podobne ako Freyino

občasné správanie divy, aj to je predčasné. Freya ešte nie je slávna. Na Haydenovej škále sa nachádza niekde medzi bzučiacou muchou a celebritou. Ak bude vystupovať v kluboch, objaví sa v bare alebo v kaviarni, ktoré často navštevujú nádejní herci, modelky či speváci, tam ju spoznajú. Ak usporiada akciu v nákupnom centre (čo už nerobí, aspoň nie pod ich značkou, ako hovoria publicisti), obklopí ju dav. V metre, medzi obyčajnými ľuďmi, však neznamena nič. No mama považuje každý z jej počinov za prestížny.

„Iba sa trochu prejdem,“ povie Freya mame. „Možno sa vyberiem do parku, vyčistím si hlavu, nazriem do Barneys, či nemajú zľavy.“

Liečivú silu Barneys mama zaručene nepoprie. Na druhej strane, Freya sa na takýchto miestach necíti veľmi príjemne. Často ju niekto sleduje a ona si nikdy nie je istá, či je to pre jej slávu, alebo iba pre tmavú pokožku.

„Kúp si niečo pekné,“ poradí jej mama. „Vyčisti si hlavu.“

„Čo ďalšie máme v pláne?“ opýta sa Freya zo zvyku. Vždy niečo majú a mama ich program pozná naspamäť. Jej čudná odmlka zabolí. Odpoveď totiž znie: *nič*. Neplánujú nič, lebo v tomto čase mali byť v štúdiu. V tejto chvíli mala dokončovať album. Na budúci týždeň odchádza Hayden dovolenkovať na súkromný ostrov a potom sa zavrie do štúdia s Luliou, speváčkou s medzierkou medzi zubami. Hayden ju objavil v berlínskom metre a urobil ju takou slávnou, že jej tvár teraz svieti na bilborde na Times Square.

„Tu by si mohla byť aj ty,“ povedal jej raz Hayden.

To sotva.

„Nič,“ odvetí mama.

„Takže sa uvidíme doma.“

„Nuž, je štvrtok.“

Vo štvrtok večer chodíeva mama so Sabrinou na večeru, hoci o tom s Freyou nehovorí. Ju nikdy nepozvali.

Očividne.

„Ale môžem to odložiť, ak ma potrebuješ,“ navrhne mama.

Ovládne ju trpkosť. Priam ju cíti v ústach, až jej rozpúšťa sklovinu na (nedávno vybielených) zuboch.

Zároveň sa zmieta v rozpakoch. Prečo sa jej pri pomyslení na sestru zmocňuje trpkosť? Na Sabrinu, ktorá podľa mamy *tolko obetovala*. Posledné dve slová zašepká rovnako, ako zašepká slovo *pauza* pri opisovaní toho, čo sa deje s Freyou. „Iba si dávaš *pauzu*.“

(*Pauza je kód pre sebaobetovanie.*)

„Radšej choď,“ povie Freya mame skôr, ako sa jej trpkosť zahryzne do vnútorností a stane sa z nej iba prázdne kožené vrece. „Hayden čaká.“

Mama letmo pozrie na SUV a vodiča. „Zavolám ti, len čo sa dozviem niečo nové.“ Nasadne do auta. „Vyčisti si hlavu. Urob si deň pre seba. Na nič nemysli. Nikdy nevieš – možno je to tak, ako hovorí lekár. Stavím sa, že ak si odpočinieš a nebudeš na to myslieť, polepší sa ti. Choď nakupovať. Choď domov, pozri si *Škandál* a uži si to.“

Áno, presne to Freya potrebuje. A možno aj pohár teplého mlieka. A druhú lobotómiu.

Počká, kým mama odíde, potom sa vydá na cestu. Nezamieri však na juh do Barneys, ale na západ do parku.

Vyberie mobil a otvorí Instagram. Pribudla ďalšia jej fotka – stojí pod rozkvitnutou čerešňou pred štúdiom na Druhej avenue – s hashtagmi #Hudba #Kvety #Život #NádherneVeci. Pod ňou sa množia pekné komentáre, po ktorých sa má cítiť lepšie. *Nič nie je krajšie než ty. POTREBUJEME NOVÉ VIDEO! Sleduj ma, prosím!!!*

Zatrúbi auto a niekto ju stiahne späť na chodník s pohrdavou poznámkou: „Dávaj pozor.“ Freya nepoďakuje, radšej ide do parku, kde si môže pokojne čítať komentáre.

Klikne na svoj kanál na Youtube. Už mesiace naň ničím neprispela. To jej poradil Hayden. Fanúšikov vraj treba „vyhladovať“, aby potom okamžite chňapli po novom albume a videách, len čo ich zverejní. Freya sa obávala, že na ňu zabudnú, ale Hayden vraj poznal aj iné spôsoby, ako zostať na očiach verejnosti, preto zamestnal publicistku, ktorej prácou bolo anonymne vypúšťať do éteru sériu informácií o nej.

Freya vyjde na kopec a zastane na mostíku. Presviští okolo nej skupinka cyklistov, prenikavo zvoní, akoby im patril park. Otvorí Facebook a napíše *Sabrina Kebedeová*. Hoci si tento pôžitok dopraje iba raz za mesiac, vie, že nič nenájde. Facebooková stránka jej sestry už dva roky drieme, iba občas sa objavia dva, tri príspevky, aj to len tagy.

Teraz tam však svieti čerstvý príspevok, iba spred pár týždňov. Fotka, ktorú zverejnil nejaký Alex Takashida. Je na nej muž s malým zaфіrovým prsteňom. A pod ňou stojí: *Povedala áno!*

Hoci tvár je odstrihnutá, Freya ruku spozná.